

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

JÁNA MAZÁKA,

predstavljeni 13. decembra 2007¹

1. Ta predlog je prvi, ki se nanaša na razlago Direktive 2003/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2003 o skupnih pravilih za notranji trg z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 96/92/ES (v nadaljevanju: Direktiva).²

4. Zadevno omrežje v postopku v glavni stvari se nahaja na letališču Leipzig/Halle in z njim upravlja družba, ki upravlja letališče, in sicer za lastno oskrbo in za oskrbo 93 podjetij, ki se nahajajo na letališču.

2. Predmet razlage Sodišča je določba člena 20(1) te direktive, ki se nanaša na prost dostop tretjih strani do prenosnih in distribucijskih omrežij.

I – Upoštevna zakonodaja

A – Skupnostna ureditev

3. Vprašanje za predhodno odločanje je bilo postavljeno, ker so po nemškem pravu omrežja za oskrbo z električno energijo, ki se v celoti nahajajo v objektih podjetja (tako imenovana „obratovalna omrežja“ ali „Betriebsnetze“), lahko pod določenimi pogoji med drugim izključena iz načela dostopa tretjih strani do omrežja.

5. Člen 2 Direktive določa:

„5. ‚distribucija‘ pomeni transport električne energije po visoko-, srednje- in nizko-napetostnem distribucijskem omrežju z namenom dobave odjemalcem, vendar ne vključuje dobave;

1 – Jezik izvirnika: angleščina.

2 – UL 2003 L 176, str. 37.

6. ‚upravljaec distribucijskega omrežja‘ pomeni pravno ali fizično osebo, ki je odgovorna za obratovanje distribucijskega omrežja, zagotavljanje njegovega vzdrževanja in po potrebi za razvoj le-tega na danem območju, za medsebojne povezave z drugimi omrežji, kjer to ustreza, in za zagotavljanje dolgoročne zmogljivosti omrežja za zadovoljitev razumnih potreb po distribuciji električne energije; [...]

6. Člen 3(8) Direktive določa:

„Države članice se lahko odločijo, da ne bodo uporabile določb iz členov 6, 7, 20 in 22, če bi uporaba teh določb pravno in dejansko ovirala izpolnjevanje obveznosti, ki so naložene elektroenergetskim podjetjem v splošnem gospodarskem interesu, in če razvoj trgovanja ni prizadet do takšne mere, ki bi bila v nasprotju z interesi Skupnosti. Interesi Skupnosti vključujejo med drugim konkurenco za upravičene odjemalce skladno s to direktivo in členom 86 Pogodbe.“

26. ‚majhno izdvojeno omrežje‘ pomeni vsako omrežje s porabo, ki je manjša od 3000 GWh v letu 1996, kjer se manj kot 5 % porabe na leto pridobi iz povezav z drugimi omrežji;

7. Člen 13 Direktive določa:

„Imenovanje upravljavcev distribucijskega omrežja

27. ‚mikro izdvojeno omrežje‘ pomeni vsako omrežje s porabo, ki je manjša od 500 GWh v letu 1996, kjer ni povezav z drugimi omrežji; [...]

Države članice imenujejo ali zahtevajo od podjetij, ki imajo v lasti distribucijska omrežja ali so zanje odgovorna, da imenujejo enega ali več upravljavcev distribucijskega omrežja za čas, ki ga morajo določiti države članice ob upoštevanju učinkovitosti in gospodarskega ravnotežja. Države članice zagotovijo, da upravljavci distribucijskega omrežja delujejo v skladu s člani [od] 14 do 16.“

8. Člen 20 Direktive določa:

B – Nacionalna ureditev

„Dostop tretjih strani

1. Države članice poskrbijo, da se za vse upravičene odjemalce uvede sistem dostopa tretjih strani do prenosnih in distribucijskih omrežij na podlagi objavljenih tarif, ki se izvaja objektivno in brez diskriminacije med uporabniki omrežja. Države članice zagotovijo, da so te tarife ali metodologije za njihov izračun potrjene pred začetkom njihove veljavnosti skladno s členom 23 in da se tarife – in metodologije za njihov izračun, če se potrditev nanaša samo nanje – objavijo pred začetkom njihove veljavnosti.

2. Upravljavec prenosnega ali distribucijskega omrežja lahko zavrne dostop, če nima potrebnih zmogljivosti. Za tako zavrnitev mora podati utemeljene razloge, zlasti ob upoštevanju člena 3. Kjer to ustreza in v primeru zavrnitve dostopa, države članice zagotovijo, da upravljavec prenosnega ali distribucijskega omrežja posreduje ustrezne informacije o potrebnih ukrepih za okrepitev omrežja. Strani, ki želi takšne informacije, se lahko zaračuna razumna pristojbina, ki odraža stroške posredovanja informacij.“

9. „Gesetz über die Elektrizitäts- und Gasversorgung“ (zakon o oskrbi z električno energijo in plinom), imenovan tudi „Energiewirtschaftsgesetz“ (v nadaljevanju: EnWG), je poglobilni nemški zakon, ki v Nemčiji prenaša Direktivo 2003/54.

10. Člen 3, točka 17 („Opredelitve“), EnWG določa:

„Splošna oskrbovalna omrežja‘ pomenijo omrežja za dobavo energije, katerih naloga je distribucija energije tretjim stranem in ki v smislu svoje velikosti niso od začetka ustvarjena zgolj za dobavo določenim končnim odjemalcem, ki so že obstajali ali jih je bilo mogoče identificirati v času gradnje omrežja, temveč so načeloma odprta za dobavo vsem končnim odjemalcem.“

11. Člen 20 EnWG določa načelo dostopa tretjih strani do „omrežij za oskrbo z energijo“:

„Dostop do omrežij za oskrbo z energijo

(1) Upravljalci omrežij za oskrbo z energijo bodo v skladu z objektivno določenimi merili vsakomur nediskriminatorno dali dostop do svojega omrežja in bodo na internetu objavili pogoje, vključno z vzorci pogodb, ter pristojbine za tak dostop do omrežja. Zavezani bodo sodelovati toliko, kolikor bo potrebno za zagotovitev učinkovitega sistema dostopa. [...]

(2) Če upravljalci omrežja za oskrbo z energijo dokažejo, da je ob upoštevanju ciljev iz člena 1 tega zakona, zaradi upravljalških ali drugih razlogov, zanje nemogoče in nerazumno dovoliti dostop do omrežja, lahko zavrnejo dostop iz odstavka 1. [...]

12. Člen 21 ureja „Pogoje in pristojbine za dostop do omrežja“ in določa:

„(1) Pogoji in pristojbine za dostop do omrežja bodo ustrezni, nediskriminatorni, pregledni in nič manj ugodni kot pogoji in pristojbine, ki jih v praksi ali za namene vrednotenja uporabljajo oziroma zaračunavajo upravljalci omrežja v primerljivih situacijah za storitve v okviru njihovega podjetja ali priključenih ali pridruženih podjetij. [...]“

13. Člen 110(1) EnWG se nanaša na „omrežja na območju obratovalnega sistema“ („Objektnetze“). Določa naslednje:

„Poglavji 2 in 3 ter členi 4, 52 in 92 tega zakona se ne uporabljajo za upravljanje omrežij za oskrbo z energijo, ki

1. se nahajajo na obratovalnem območju, ki je prostorsko povezano, in ki služijo

zlasti oskrbi z energijo samega podjetja ali priključenih podjetij v smislu člena 3, točka 38, tega zakona,³

3. se nahajajo na območju, ki je tesno povezano, in so namenjena zlasti lastnim oskrbovalnim potrebam,⁵

2. se nahajajo na zasebnem območju, ki je prostorsko povezano, in ki upravljavcu omrežja ali njegovemu zastopniku omogočajo zasledovanje glavnega skupnega poslovnega cilja,

a) ki je več kot sklepanje najemnih ali zakupnih pogodb, in

b) ki bi bilo z uporabo določb, navedenih v začetnem delu tega stavka, nerazumno ovirano,

pod pogojem, da omrežje za oskrbo z energijo ne služi splošni oskrbi v smislu člena 3, točka 17, tega zakona in da upravljavec omrežja na območju obratovalnega sistema ali njegov zastopnik imata tako osebje ter tehnična in finančna sredstva, ki zagotavljajo dolgoročno upravljanje omrežja v skladu z določbami tega zakona.“

za dobavo energije končnim odjemalcem, ki jih je mogoče identificirati⁴, ali

14. Če omrežje na območju obratovalnega sistema izpolnjuje merila iz člena 110(1), (1) ali (2) ali (3) EnWG, se različne določbe EnWG ne uporabijo, vključno z določbami glede dostopa tretjih strani do omrežja.

3 – Ta se imenujejo „obratovalna omrežja“ (Betriebsnetze).

4 – Ta se imenujejo „storitvena omrežja“ (Dienstleistungsnetze).

5 – Ta se imenujejo „lastna oskrbovalna omrežja“ (Eigenversorgungnetze).

II – Dejansko stanje, postopek pred nacionalnim sodiščem in vprašanje za predhodno odločanje

15. Družba Flughafen Leipzig/Halle GmbH (v nadaljevanju: FLH) upravlja letališče Leipzig/Halle. Kot taka upravlja z omrežjem za oskrbo z energijo, ki z električno energijo oskrbuje njo in 93 drugih podjetij, ki se nahajajo na letališču. Leta 2004 je bila količina energije, porabljena prek tega omrežja, približno 22.200 MWh, od česar je več kot 85,4 % porabila družba FLH, približno 3800 MWh ali 14,6 % energije pa je bilo dobavljeno drugim podjetjem na letališču.

16. Družba citiworks AG (v nadaljevanju: citiworks), podjetje za dobavo električne energije, je od začetka leta 2004 družbi DFS Deutsche Flugsicherung GmbH, ki se nahaja na letališču Leipzig/Halle, dobavljala električno energijo.

17. Ministrstvo za gospodarstvo in delo zvezne dežele Saške je kot pristojni organ te zvezne dežele 12. julija 2006 izdalo odločbo, s katero je odločilo, da je omrežje za oskrbo z energijo, ki ga upravlja družba FLH na

letališču Leipzig/Halle, omrežje na območju obratovalnega sistema, ki izpolnjuje pogoje iz odstavka 110(1)(1) in (2) EnWG.

18. Ker naj bi bil tretjim stranem, kot je družba citiworks, zaradi te odločbe domnevno onemogočen dostop do omrežja, ki ga upravlja družba FLH na letališču Leipzig/Halle, je družba citiworks zoper to odločbo vložila tožbo pri Oberlandesgericht Dresden.

19. Oberlandesgericht je menilo, da ker ravnanje v skladu z ustreznimi določbami EnWG družbi FLH ne bi povzročilo nesprejemljivih težav, zadevnega omrežja ni mogoče šteti za „storitveno omrežje“ v skladu z odstavkom 110(1)(2) EnWG. Omrežje pa izpolnjuje pogoje iz odstavka 110(1)(1) EnWG in bi bilo lahko opredeljeno kot „obratovalno omrežje“ ter bi lahko med drugim bilo izključeno iz določb EnWG glede dostopa tretjih strani. Tožba, ki jo je vložila družba citiworks, je po nacionalnem pravu načeloma neutemeljena. Toda Oberlandesgericht je izrazilo dvom glede tega, ali je odstavek 110(1)(1) EnWG v skladu s členom 20(1) Direktive 2003/54.

20. Kartellsenat Oberlandesgericht Dresden (Nemčija) je tako z odločbo z dne 17. oktobra 2006, ki jo je sodno tajništvo Sodišča prejelo 24. oktobra 2006, prekinilo odločanje in Sodišču Evropskih skupnosti v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

22. Obravnava je bila opravljena 20. septembra 2007.

IV – Bistvene trditve strank

„Ali je člen 110(1), točka 1, Gesetz über die Elektrizitäts- und Gasversorgung (zakon o oskrbi z električno energijo in plinom ali EnWG) nezdržljiv s členom 20(1) Direktive 2003/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta v delu, v katerem se v skladu s pogoji iz člena 110(1), točka 1, EnWG splošne določbe o dostopu do omrežja (odstavki od 20 do 28a EnWG) ne uporabljajo za ‚obratovalno omrežje‘, tudi če tak dostop do omrežja ne bi povzročal nesprejemljivih težav?“

A – Družba citiworks

23. Družba citiworks trdi, da člen 110(1)(1) EnWG ni združljiv s členom 20 Direktive.

24. Družba citiworks meni, da je eden od glavnih ciljev Direktive dobaviteljem energije zagotoviti pravico do dostopa do celotnega energetskega omrežja, da bi bila odjemalcem zagotovljena svobodna izbira dobavitelja. Člen 110(1)(1) EnWG pa krši obveznost zagotavljanja dostopa do omrežja.

III – Postopek pred Sodiščem

21. Sodišče je prejelo stališča družbe citiworks, ministrstva za gospodarstvo in delo zvezne dežele Saške kot pristojnega organa te dežele, družbe FLH, Komisije ter nemške in poljske vlade ter vlade Združenega kraljestva.

25. Družba citiworks navaja, da je izjema na podlagi člena 110(1)(1) v praksi avtomatična. Večina pristojnih zakonodajalcev na zvezni in deželni ravni meni, da je člen 110(1)(1) EnWG neposredno uporabljen, ko so pogoji,

ki jih določa, izpolnjeni. Medtem ko je veliko upravljavcev omrežij vložilo prošnje za izjavo, da je določba uporabljiva za njihovo omrežje, drugi domnevajo, da izpolnjujejo pogoje iz te določbe in za tako izjavo niti ne zaprosijo.

to ne more upravičiti splošne in avtomatične izjeme, kot je izjema iz člena 110(1)(1) EnWG.

26. Poleg tega v Direktivi ni nobene določbe, ki bi državam članicam dopuščala, da svobodno določijo primere, v katerih je mogoče odstopiti od načela prostega dostopa do omrežja.

B – *Družba FLH*

27. Izjema iz člena 26 Direktive glede majhnih izdvojenih omrežij ne upravičuje določbe, kot je določba člena 110(1)(1) EnWG, ker Nemčija pri Komisiji ni vložila nobene prošnje za odstopanje, omrežja, ki jih zajema nacionalna določba, pa niso mikro ali majhna izdvojena omrežja, kot so opredeljena v členu 2(26) in (27) Direktive.

29. Prvič, družba FLH trdi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe nedopusten, ker je vprašanje, ki je predloženo Sodišču, hipotetično. Predložitveno sodišče se v svojem vprašanju namreč sklicuje na besedilo člena 110(1)(1) EnWG, ki dejansko ne obstaja. Poleg tega pa odgovor na to vprašanje ni pomemben za razrešitev spora, predloženega predložitvenemu sodišču.

28. Splošna izključitev omrežij iz obveznosti dostopa tretjih strani zaradi strukturnih razlogov v Direktivi nima podlage. Čeprav je lahko res, da obveznost dostopa tretjih strani nesorazmerno obremenjuje majhna omrežja,

30. Družba FLH v bistvu trdi, da je člen 110(1)(1) EnWG združljiv s pravom Skupnosti. Omrežja, ki spadajo pod to določbo, so notranja omrežja, ki jih podjetja postavijo za lastno porabo in ne vplivajo na konkurenco. Zato ne spadajo na področje uporabe Direktive.

31. To ponazarja dejstvo, da je poraba zadevnega omrežja veliko manjša kot poraba „mikro izdvojenega omrežja“, kot je opredeljeno v členu 2, točka 27, Direktive.⁶ Ni torej verjetno, da bo izključitev takega omrežja povzročila občutno izkrivljanje konkurence na notranjem trgu z energijo.

32. Člen 110(1)(1) EnWG je zgolj izraz diskrecijske pravice, ki jo je nemški zakonodajalec imel ob prenašanju Direktive. Členi 3(8), 13, 15(2)(d), 15(2), zadnji stavek, in 20(1) Direktive namreč določajo številne možnosti za odstopanja od določb glede ločevanja, priključitve in dostopa do omrežja.

33. Družba FLH poudarja, da je družba, ki storitve opravlja v splošnem gospodarskem interesu v smislu člena 3(8) Direktive, in ni le distributer energije. Njena obveznost je upravljati letališče. Zato zasebno omrežje za oskrbo, ki ga upravlja, ni distribucijsko omrežje v smislu Direktive.

6 – „Mikro izdvojeno omrežje“ je omrežje s porabo, ki je manjša od 500 GWh v letu 1996. Za leto 1996 poraba zadevnega omrežja ni znana, iz spisa pa izhaja, da je med letoma 2000 in 2007 nihala med 19 GWh in 23 GWh.

34. Zato je člen 110(1)(1) EnWG združljiv s členom 20(1) Direktive.

*C – Sächsisches Staatsministerium für
Wirtschaft und Arbeit*

35. Ta stranka trdi, da zadevno omrežje v tem postopku, ki bi lahko bilo izključeno po členu 110(1) EnWG, ni niti prenosno niti distribucijsko omrežje v smislu Direktive, temveč omrežje, ki je pretežno namenjeno oskrbi lastne porabe družbe FLH. Omrežje tako ne spada na področje uporabe Direktive in ne obstaja nobena obveznost, da se tretjim stranem da dostop do tega sistema v skladu z določbami Direktive.

36. Poleg tega družbe FLH ni mogoče šteti za upravljavko distribucijskega omrežja v smislu člena 2(6) Direktive, ker je njen glavni namen upravljanje letališča in zato ne more v celoti izpolniti obveznosti, ki jih ima upravljavec distribucijskega omrežja.

37. Člen 110(1)(1) EnWG se torej nanaša zgolj na omrežja, ki ne spadajo na področje

uporabe Direktive, in je združljiv s členom 20(1) Direktive.

svojega dobavitelja. V primeru odjemalčeve naprave pa takih tretjih strani ni. Zato se pravila o liberalizaciji trga z električno energijo uporabljajo zgolj za omrežja, v katerih so udeležene tretje strani.

D – Nemška vlada

38. Nemška vlada trdi, da po sistematični in teleološki razlagi Direktive „odjemalčeve naprave“ ne spadajo na njeno področje uporabe. Odjemalčeva naprava je električna naprava končnega porabnika, vključno z omrežji, ki jih postavijo taki porabniki, in ki energijo distribuirajo v okviru zaprte naprave.

39. Kot izhaja iz opredelitve „upravljaavec distribucijskega omrežja“ iz člena 2(6) Direktive in obveznosti takih upravljavcev, določenih v členu 14 Direktive, se Direktiva nanaša zgolj na družbe, ki upravljajo distribucijska omrežja, katerih namen je oskrba javnosti z energijo, kar izključuje odjemalčeve naprave.

40. Poleg tega je cilj pravnih pravil glede liberalizacije trga z električno energijo tretjim stranem dati pravico, da svobodno izberejo

41. Čeprav nekatera omrežja oskrbujejo več fizičnih ali pravnih oseb kot odjemalcev, jih je treba šteti za odjemalčeve naprave takrat, ko takih odjemalcev ni mogoče šteti za tretje strani. To je tako v primeru strani, ki so povezane z upravljavcem odjemalčeve naprave v „oskrbovalni skupnosti“, ki je lahko rezultat dejanskih ali pravnih okoliščin. Glede na to, da taki odjemalci niso prave tretje strani v odnosu do upravljavca omrežja, jim ni treba zagotoviti pravice, da prosto izberejo svojega dobavitelja električne energije, pravila liberalizacije trga z električno energijo pa se zanje ne uporabljajo.

42. Cilj člena 110(1)(1) EnWG je ravno izključitev takih omrežij, pri katerih tretje strani ne obstajajo, iz obveznosti glede dostopa tretjih strani. Zato je združljiv s členom 20(1) Direktive.

E – *Poljska vlada*

43. Poljska vlada meni, da je člen 110(1)(1) EnWG nezdržljiv z Direktivo.

44. Poljska vlada opozarja, da zlasti iz enajste uvodne izjave in člena 3(8) Direktive izhaja, da države članice lahko določijo izjeme od načela dostopa tretjih strani, vendar ne splošnih izjem.

45. Enajsta uvodna izjava Direktive jasno kaže na to, da mora za namene izključitve majhnih upravljavcev omrežja iz obveznosti, da tretjim stranem omogočijo dostop, obstajati nesorazmerna finančna in administrativna obremenitev. Verjetno je, da je za majhne upravljavce izpolnjevanje administrativnih zahtev, ki so določene v Direktivi, bolj obremenjujoče, s tem povezani stroški pa bodo težje pokriti, glede na relativno omejeno količino električne energije, ki jo prodajajo. Poleg tega mora v obravnavanem primeru upravljavec prenosnega omrežja prispevati k zanesljivosti oskrbe z električno energijo.

46. Toda preden je upravljavec majhnega omrežja lahko izključen iz obveznosti

dostopa tretjih strani, je treba preizkusiti, ali bi zaradi izpolnitve teh obveznosti nastali nesorazmerni stroški. Zato morajo pristojni nacionalni organi podati natančno ekonomsko oceno položaja upravljavca omrežja, upoštevajoč potrebo po zagotavljanju zanesljivosti oskrbe končnih odjemalcev upravljavca omrežja.

47. Določba nacionalne zakonodaje, kot je člen 110(1)(1) EnWG, ki dopušča izključitev majhnih distribucijskih omrežij iz obveznosti dostopa tretjih strani, tudi če ne pride do nesprejemljivih težav za zadevnega operaterja, je zato nezdržljiva s členom 20(1) Direktive.

F – *Združeno kraljestvo*

48. Vlada Združenega kraljestva meni, da je zadevna nacionalna določba združljiva s členom 20(1) Direktive.

49. Opozarja, da je bil eden od glavnih ciljev Direktive svobodna konkurenca in da se je usmerila zlasti na podjetja z monopolnim ali kvazi-monopolnim položajem, ki

preprečujejo, da bi konkurenca učinkovito delovala. Toda zakonodajalec Skupnosti se ni osredotočil na majhne elektroenergetske družbe in podjetja, ki električne energije ne dobavljajo domačim odjemalcem. Poleg tega je drago izpolniti obveznosti, ki jih členi od 14 do 20 Direktive nalagajo upravljavcem distribucijskih omrežij. Zato je treba člen 20 Direktive razlagati tako, da državam članicam dovoljuje, da iz obveznosti dostopa do omrežja izključijo natančno in ozko opredeljene kategorije subjektov.

primeru družbe FLH, ki sama porabi 85,4 % električne energije, prenesene prek omrežja. Glavni namen družbe FLH je upravljanje letališča.

G – Komisija

50. Uporaba določb Direktive tudi za najmanjša omrežja bi bila absurdna in nerazumna. Izpolnjevanje obveznosti dostopa tretjih strani bi povzročilo, da bi bilo upravljanje majhnih in novih omrežij preveč obremenjujoče, kar bi pomenilo, da bi bilo zanje težje učinkovito konkurirati večjim elektroenergetskim podjetjem. V nasprotju s tem pa bi imela njihova izključitev iz zahtev dostopa tretjih strani zanemarljiv vpliv na liberalizacijo trga z električno energijo glede na to, da je njihov krog delovanja zelo omejen.

52. Komisija meni, da je člen 110(1)(1) EnWG nezdružljiv s členom 20(1) Direktive.

53. Trdi, da je člen 20 Direktive, ki zahteva, da se tretjim stranem omogoči dostop do prenosnih in distribucijskih omrežij, mogoče uporabiti za dejansko stanje, zaradi katerega je prišlo do spora pred predložitvenim sodiščem. Zadevno omrežje je distribucijsko omrežje v smislu člena 2(6) Direktive, ker električno energijo distribuira družbi FLH in drugim 93 podjetjem, ki se nahajajo na letališču. Zato je treba v skladu s členom 20(1) Direktive zagotoviti dostop do takega omrežja.

51. Nazadnje, glede na opredelitev „distribucije“ iz člena 2(5) Direktive, gre za transport „z namenom dobave odjemalcem“. Dobava odjemalcem mora torej biti glavni cilj distribucijskega omrežja, kar pa očitno ni tako v

54. Kot izhaja iz šeste in sedme uvodne izjave Direktive, je načelo dostopa tretjih strani bistveno za zagotovitev popolne vzpostavitve notranjega trga z električno energijo. Izjeme

od tega načela so lahko dovoljene zgolj v jasno določenih okoliščinah. Tako Direktiva določa zgolj eno splošno izjemo od obveznosti dostopa tretjih strani. Izjema je določena v členu 20(2) Direktive in se navezuje na neobstoj potrebnih zmogljivosti upravljavca omrežja. Kljub temu ta določba Direktive ne more upravičiti splošne in z zakonom določene izjeme, ker obratovalna omrežja v smislu člena 110(1)(1) EnWG niso niti nujno niti trajno brez takih zmogljivosti.

55. Majhnost nekaterih omrežij in njihov omejen gospodarski pomen ne opravičujeta, da se jih načeloma izključuje iz načela svobodnega dostopa. Velikost omrežja je pomembna zgolj v zadevah, ki se nanašajo na pravno ločevanje upravljavcev distribucijskih omrežij, kot izhaja iz člena 15(2) Direktive.

56. Člen 13 Direktive ne upravičuje izključitve določenih omrežij iz obveznosti dostopa tretjih strani.

57. Podlaga za člen 110(1)(1) EnWG prav tako ne more biti izjema glede „mikro izdvojenih omrežij“, določena v členu 26(1) Direktive, ker med drugim Komisiji v zvezi s tem ni bila poslana nobena prošnja.

V – Dopustnost

58. Družba FLH je v bistvu izpodbijala dopustnost vprašanja za predhodno odločanje na podlagi tega, da vsebuje hipotezo, ki jo zadevno nacionalno pravo ne določa, in da je zato to vprašanje hipotetično.

59. V skladu z ustaljeno sodno prakso je izključno nacionalno sodišče tisto, ki glede na posebnosti vsake zadeve presodi o potrebi po sprejetju predhodne odločbe, da bi lahko izdalo svojo sodbo, in o relevantnosti vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Sodišče sme predlog nacionalnega sodišča zavrniti le, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora postopka v glavni stvari, ali kadar je vprašanje splošne oziroma hipotetične narave.⁷

60. Toda v obravnavanem primeru to ni tako. Iz predložitvene odločbe jasno izhaja,

⁷ – –Glej med drugim sodbe z dne 15. decembra 1995 v zadevi Bosman (C-415/93, Recueil, str. I-4921, točke od 59 do 61); z dne 27. novembra 1997 v zadevi Somalfruit in Camar (C-369/95, Recueil, str. I-6619, točki 40 in 41) in z dne 13. julija 2000 v zadevi Idéal tourisme (C-36/99, Recueil, str. I-6049, točka 20).

da predložitveno sodišče dvomi v to, ali je člen 110(1)(1) EnWG, kot velja, združljiv s členom 20(1) Direktive.

„obratovalna omrežja“, ki se nahajajo na obratovalnem območju, ki je prostorsko povezano, in ki so namenjena zlasti zadovoljevanju potreb po električni energiji samega podjetja ali priključenih podjetij.

61. Res je, da se vprašanje za predhodno odločanje, predloženo Sodišču, ne nanaša zgolj na dejansko besedilo člena 110(1)(1) EnWG, temveč dodaja stavek „tudi če tak dostop do omrežja ne bi povzročal nesprejemljivih težav“. S tem predložitveno sodišče zgolj opredeljuje, kje se po njegovem mnenju nahaja problem združljivosti nacionalnega prava z Direktivo, in sicer v tem, da se odstopanje od obveznosti dostopa tretjih strani odobri brez ugotavljanja dejanske obremenitve za upravljavca omrežja zaradi izpolnitve takih obveznosti, medtem ko predložitveno sodišče meni, da zahteva upoštevati to obremenitev izhaja iz Direktive. Zaradi tega pa vprašanje ni hipotetično.

VI – Temelji

63. Direktiva 2003/54 pomeni drugo stopnjo liberalizacije trga z električno energijo v Evropski skupnosti. Njen namen je oblikovati notranji trg z električno energijo, kar je sprožila Direktiva 96/92/ES⁸ (v nadaljevanju: Prva direktiva o električni energiji).⁹

64. Eden od poglobitnih elementov liberalizacije notranjega trga z električno energijo je dostop tretjih strani do omrežja. V Direktivi je načelo dostopa tretjih strani izraženo v členu 20(1), v skladu s katerim morajo države članice poskrbeti, da se uvede sistem

62. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je tako dopusten, vprašanje, na katerega mora Sodišče odgovoriti, pa je v bistvu, ali člen 20(1) Direktive nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je člen 110(1)(1) EnWG, ki kot pravilo iz uporabe določb glede dostopa tretjih strani izključuje tako imenovana

8 – Direktiva 96/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. decembra 1996 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo (UL 1997 L 27, str. 20).

9 – Komisija je 19. septembra 2007 predstavila tretji zakonodajni paket (glej sporočilo Komisije za javnost IP/07/1361 in obrazložiteni memorandum o tretjem paketu glede električne energije, dostopna na http://ec.europa.eu/energy/electricity/package_2007/doc/2007_09_19_explanatory_memorandum_en.pdf). Predlagane spremembe se ne nanašajo na zadevne določbe v tem postopku.

dostopa tretjih strani do prenosnih in distribucijskih omrežij. Iz člena 20(1) Direktive izhaja, da imajo na podlagi Direktive tretje strani dostop zgolj do „prenosnih omrežij“ in „distribucijskih omrežij“ v smislu Direktive.

65. Nesporno je, da tako omrežje, kot ga upravlja družba FLH, ni prenosno¹⁰ omrežje. Za presojo, ali mora tretjim stranem kljub temu omogočiti dostop do omrežja v skladu s členom 20(1) Direktive, je treba ugotoviti, ali je zadevno omrežje lahko distribucijsko omrežje.

66. V zvezi s tem je treba na kratko opozoriti, da je vprašljivo, ali je družbo FLH mogoče na primer šteti za „dobaviteljico“ in/ali „trgovko na debelo“ z električno energijo v smislu Direktive. Toda te morebitne dodatne opredelitve za to zadevo niso pomembne, ker iz Direktive ne izhaja, da bi družbi FLH preprečevale, da bi bila hkrati upravljavka distribucijskega sistema in kot taka načeloma zavezana, da tretjim stranem omogoči dostop do distribucijskega sistema, ki ga upravlja.

67. Zato je v obravnavanem primeru relevantno vprašanje, ali je dejansko tako omrežje, kot ga upravlja družba FLH in ki je lahko izključeno iz izpodbijane nemške zakonodaje, „distribucijsko omrežje“ v smislu Direktive.

68. Direktiva pojma „distribucijsko omrežje“ ne opredeljuje, pojem „distribucija“ pa opredeljuje kot „transport električne energije po visoko-, srednje- in nizkonapetostnem distribucijskem omrežju z namenom dobave odjemalcem, vendar ne vključuje dobave“.¹¹

69. V teh okoliščinah je treba za določitev vsebine pojma „distribucijsko omrežje“, kot se uporablja v Direktivi, upoštevati ne le besedilo relevantne določbe Direktive, temveč tudi kontekst, v katerem se pojavlja, in namen pravil, katerih del je.¹²

70. Cilj Direktive je oblikovanje notranjega trga z električno energijo z liberalizacijo in

11 – Glej člen 2(5) Direktive.

12 – V tem smislu glej med drugim sodbe z dne 17. novembra 1983 v zadevi Merck (292/82, Recueil, str. 3781, točka 12); z dne 21. februarja 1984 v zadevi St. Nikolaus Brennerei (337/82, Recueil, str. 1051, točka 10) in z dne 14. oktobra 1999 v zadevi Adidas (C-223/98, Recueil, str. I-7081, točka 23).

10 – „Prenos“ pomeni transport električne energije na zelo visokonapetostnem in visokonapetostnem povezanem omrežju z namenom dostave električne energije končnim odjemalcem ali distributerjem, vendar ne vključuje dobave.

usklajevanjem pogojev, v katerih trg z električno energijo deluje, zaradi popolne združitve nacionalnih trgov v en resnično in popolnoma delujoč enotni trg z električno energijo.¹³

izbire dobaviteljev, vsem dobaviteljem pa pravico, da svoje proizvode svobodno dobavijo svojim odjemalcem.¹⁵ Ti dve pravici sta neizbežno povezani, ker če naj bi odjemalci svobodno izbirali svoje dobavitelje, morajo dobavitelji imeti v zameno za ustrezno in nediskriminatorno plačilo pravico do dostopa do različnih prenosnih in distribucijskih omrežij, prek katerih odjemalec prejema električno energijo.

71. Da bi bili doseženi enaki konkurenčni pogoji med državami članicami v smislu odpiranja trga¹⁴, je treba področje uporabe Direktive razlagati enotno. Zato je treba odstopanja od splošnega načela dostopa tretjih strani razlagati ozko in jih omejiti na izjeme, določene v Direktivi. To tudi nasprotuje možnosti, da bi določba, kot je določba člena 13 Direktive, ki določa, da države članice imenujejo ali zahtevajo od podjetij, ki imajo v lasti distribucijska omrežja ali so zanje odgovorna, da imenujejo enega ali več upravljavcev distribucijskega omrežja, državam članicam dajala popolno svobodo pri opredelitvi „distribucijskega omrežja“.

73. Pomen načela dostopa tretjih strani prav tako očitno izhaja iz zakonodajne zgodovine Direktive. Določba, ki državam članicam nalaga, da omogočijo dostop tretjim stranem, je bila bistveni del predloga Komisije glede sprememb Prve direktive o električni energiji¹⁶, in je bila v nespremenjeni obliki sprejeta s členom 20 Direktive.

74. Prav tako je Sodišče v svoji sodni praksi glede Prve direktive o električni energiji že poudarilo pomen nediskriminatornega dostopa tretjih strani do omrežja.¹⁷

72. Iz Direktive poleg tega izhaja, da je eden od pglavitnih elementov liberalizacije trgov z električno energijo odjemalcem električne energije zagotoviti pravico do svobodne

75. Vsebino pojma „distribucijsko omrežje“, ki je bistvena za dejansko vsebino dostopa

13 – Glej obrazložiten memorandum, ki ga je Komisija predstavila skupaj s predlogom Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembah direktiv 96/92/ES in 98/30/ES o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in zemeljskim plinom (COM(2001)0125 konč.).

14 – Glej obrazložiten memorandum, naveden v opombi 13.

15 – Glej četrto uvodno izjavo Direktive. Popolno izvrševanje te svobode izbire naj bi bilo tujim odjemalcem omogočeno do 1. januarja 2003, vsem kategorijam odjemalcev pa najkasneje do 1. januarja 2005.

16 – COM/2001/125 konč. (UL 2001 C 240E, str. 60).

17 – Glej sodbo z dne 7. junija 2005 v zadevi Vereniging voor Energie, Milieu en Water in drugi (C-17/03, ZOdL, str. I-4983, točke od 42 do 46).

tretjih strani iz člena 20(1) Direktive, je treba razlagati ob upoštevanju teh ugotovitev. Najprej bom analiziral, koliko so nekatera merila, kot sta na primer velikost in namen omrežja, bistvena za opredelitev „distribucijskega omrežja“.

76. Najprej je treba poudariti, da Direktiva podrobno ne določa praga za opredelitev elektroenergetskega omrežja kot „distribucijskega omrežja“. Kljub temu pa iz okvira Direktive izhaja, da je velikost omrežja pomembna za uporabo določenih bistvenih obveznosti, zlasti ločevanja upravljavcev distribucijskega omrežja.¹⁸

77. V zvezi z obveznostjo omogočiti dostop tretjim stranem se velikost omrežja zdi pomembna zgolj v izjemnih okoliščinah¹⁹, in sicer v zvezi z opredelitvijo mikro in majhnih izdvojenih omrežij, glede katerih države članice lahko določijo izjeme od obveznosti

dostopa tretjih strani. Toda možnosti izključitve izdvojenih omrežij v prvi vrsti ne upravičuje njihova majhnost, temveč dejstvo, da ta omrežja bodisi niso priključena na večje omrežje bodisi prejemajo zelo majhne količine električne energije od večjega omrežja, zaradi česar so podvržena zelo specifičnim tehničnim omejitvam, zlasti v zvezi z zanesljivostjo oskrbe končnih uporabnikov.²⁰ Prag za mikro izdvojena omrežja je bil tako določen za zelo specifičen namen in ga ni mogoče šteti za celovit pokazatelj velikosti omrežja, ki ga je zakonodajalec Skupnosti bodisi nameraval urediti bodisi ni nameraval urediti.

78. Menim, da to kaže na to, da je načeloma namen Direktive, da se uporabi za širok spekter omrežij, ne glede na njihovo velikost. To ne izključuje možnosti, da se določene bistvene obveznosti, določene v Direktivi, kot je primer ločevanja, prilagodijo glede na velikost zadevnega omrežja.

79. Poleg tega, medtem ko ni nujno, da izključitev „majhnih“ omrežij s področja

18 – Člen 15 Direktive, ki se nanaša na „ločevanje upravljavcev distribucijskega omrežja“, v zadnjem stavku drugega odstavka določa, da se „[d]ržave članice [...] lahko odločijo, da odstavka 1 in 2 ne bodo uporabile za integrirana elektroenergetska podjetja, ki oskrbujejo manj kot 100.000 priključenih odjemalcev ali majhno izdvojeno omrežje“. Glej tudi enajsto uvodno izjavo Direktive, ki določa, da „[d]a bi države članice majhna distribucijska podjetja lahko razbremenile nesorazmerne finančne in administrativne obremenitve, bi morale imeti možnost, kjer je to potrebno, da takšna podjetja oprostijo zahtev po pravnem ločevanju distribucije“.

19 – Glej člen 26, ki v določenih okoliščinah dovoljuje izključitev mikro in majhnih izdvojenih omrežij iz obveznosti dostopa tretjih strani.

20 – V smislu EnWG so „obratovalna omrežja“ načeloma zaprta, toda zaradi tega niso izdvojena, ker lahko električno energijo prejemajo od večjega omrežja, na katerega so priključena.

uporabe Direktive bistveno vpliva na konkurenco in s tem na liberalizacijo elektroenergetskega sektorja, to ne vpliva na to, kako lahko vpliva na konkurenco izvetje celotne kategorije majhnih omrežij.

za opredelitev omrežja kot „distribucijskega omrežja“. To vprašanje izhaja iz uporabe stavka „z namenom dobave odjemalcem“ v opredelitvi „distribucije“ v členu 2(5) Direktive.

80. Poleg očitnih težav pri opredelitvi „majhnega“ omrežja ni nobenega dokaza, da bodo zgolj relativno „majhna“ omrežja izključena v skladu s členom 110(1)(1) EnWG. Omrežja so izključena, dokler izpolnjujejo pogoje iz te določbe, ne glede na količino električne energije, ki jo dobavljajo. To na primer pomeni, da so lahko veliko večja letališča, kakršno je letališče Leipzig/Halle, ob uporabi člena 110(1)(1) EnWG izključena iz obveznosti dostopa tretjih strani.

81. Zato menim, da majhnost omrežja ni bistveno merilo, na podlagi katerega omrežja, kot je omrežje, ki ga upravlja družba FLH, ni mogoče opredeliti kot „distribucijsko omrežje“ in ga načeloma izključiti iz uporabe načela dostopa tretjih strani.

82. Drugič, ugotoviti je treba, v kolikšni meri je namen upravljanja omrežja bistven

83. Izključitev določenih omrežij iz obveznosti dostopa tretjih strani zgolj na podlagi njihovega namena povzroča nevarnost, da isto omrežje bodisi bo bodisi ne bo, glede na to, ali se ga upravlja kot del drugega poslovanja ali samostojnega poslovanja, primerno za izključitev iz obveznosti dostopa tretjih strani. Če bi na primer družba FLH za upravljanje svojega elektroenergetskega omrežja uporabljala drugo podjetje, katerega edini namen je upravljanje omrežja z namenom dobave električne energije letališču in drugim končnim uporabnikom, ki se nahajajo na letališču, bi bila električna energija prav gotovo distribuirana „z namenom dobave odjemalcem“, kot je določeno v členu 2(5) Direktive. Izključitev tako imenovanih „obratovnih omrežij“ iz obveznosti dostopa tretjih strani bi tako lahko povzročila različno obravnavanje istega omrežja zgolj na podlagi poslovnega namena upravljavca omrežja.

84. Če bi sledili temu pristopu, bi to prav tako pomenilo, da bi isti odjemalec, na primer restavracija ali trgovina, bodisi imel bodisi ne imel pravice, da svobodno izbere dobavitelja električne energije, glede na poslovni namen

upravljavca elektroenergetskega omrežja, na katerega je priključen zaradi prejemanja električne energije. Izključitev omrežij iz obveznosti dostopa tretjih strani na podlagi njihovega namena bi torej povzročila različno obravnavanje končnih odjemalcev.

85. Te ugotovitve kažejo na to, da bi v primeru, da bi opredelitev omrežja kot „distribucijskega omrežja“ bila odvisna od tega, da sledi glavnemu cilju dobave električne energije splošni javnosti, prišlo do bistvene diskriminacije tako med upravljavci omrežij kot med odjemalci. Tak izid bi bilo težko uskladiti s ciljem nediskriminatornega dostopa tretjih strani in s pravico končnega uporabnika, da svobodno izbere dobavitelja električne energije, ki se ju z Direktivo želi doseči.

86. Poleg tega mislim, da se določenim majhnim ali zaprtim omrežjem zaradi strukturalnih razlogov načeloma ne bi smelo odreči, da se jih opredeli kot „distribucijska omrežja“. Zatrjevano je bilo, da so obveznosti, ki jih Direktiva nalaga upravljavcem distribucijskih omrežij, zlasti obveznosti dostopa tretjih strani, za določene upravljavce omrežij preveč obremenjujoče *per se*, zlasti ko so to majhni, novi udeleženci in/

ali zasledujejo glavni cilj, ki se razlikuje od dobave električne energije odjemalcem. Zato naj taki upravljavci ne bi smeli biti predmet obveznosti, ki jim jih Direktiva nalaga.

87. Ta pristop ne bi smel biti sprejet. Države članice imajo široko diskrecijsko pravico glede tega, kako v praksi izvajajo obveznosti dostopa tretjih strani, določene v Direktivi. Države članice bi mogoče lahko določile blažji administrativni režim za manjša ali nova omrežja ali omrežja, katerih glavni cilj je drugačen od cilja dobave električne energije odjemalcem. Tako je dejanska obremenitev, ki jo izpolnjevanje takih obveznosti povzroča posameznemu upravljavcu, v določeni meri posledica regulativnih možnosti vsake države članice.²¹ Zato na tej podlagi takih omrežij ne bi bilo mogoče povsem izključiti iz obveznosti, ki jih Direktiva nalaga upravljavcem distribucijskih omrežij, zlasti iz obveznosti dostopa tretjih strani.

88. Sledi, da noben od zgoraj navedenih razlogov kot tak ne upravičuje izključitve

21 – Nemški zakonodajalec je na primer izbral *ex-ante* nadzor nad tarifami za dostop do omrežja, „posegajoč in ovirajoč instrument regulacije, ki ga pravo Skupnosti ne zahteva, namesto da bi se omejil na metode nadzora za izračun teh tarif“. Glej Thomas von Danwitz, „Regulation and Liberalisation of the European Electricity Market – A German View“, 2006 *Energy Law Journal*, Vol. 27:423, str. 448.

takega omrežja, kot je omrežje, ki ga upravlja letališče Leipzig/Halle, iz okvira pojma „distribucijsko omrežje“ v smislu Direktive.

89. Ravno nasprotno, iz nekaterih elementov izhaja, da je tako omrežje, kot je omrežje, ki ga upravlja družba FLH, treba šteti za distribucijsko omrežje v smislu Direktive.

90. Čeprav se zdi, da se zadevno omrežje uporablja zlasti za lastno oskrbo družbe FLH²², ne smemo pozabiti, da je bilo približno 15 % celotne količine električne energije, ki jo je porabila leta 2004, distribuirane tretjim stranem, kar je po predložitveni odločbi enakovredno porabi približno 1000 tričlanskih gospodinjstev, ta številka pa se postopoma zvišuje.²³ Tako dobava tretjim stranem, čeprav ni prevladujoča, prav gotovo ni nepomembna.

91. Prav tako ne vidim, zakaj 93 podjetij, ki se nahajajo na letališču Leipzig/Halle, ne bi smeli šteti za „prave“ tretje strani. Res je, da

22 – Kot je bilo že navedeno v točki 15 teh sklepnih predlogov, je bila leta 2004 količina energije, porabljena prek tega omrežja, približno 22.200 MWh, od česar je bilo približno 3800 MWh ali 14,6 % energije dobavljeno drugim podjetjem na letališču.

23 – V predložitveni odločbi je navedeno, da je bilo za leto 2007 predvideno, da bo količina energija, dobavljena drugim podjetjem, ki se nahajajo na letališču, približno 8000 MWh, kar naj bi bilo enakovredno porabi 2000 tričlanskih gospodinjstev in pomeni podvojitev količine energije, ki jo zadevno omrežje dobavlja tretjim stranem, v samo treh letih.

se nahajajo na letališču, toda imajo svoj lastni poslovni namen. Pogodbeni odnos, ki ga imajo z družbo FLH, je, kot je bilo potrjeno na obravnavi, v prvi vrsti najemna pogodba. Položaj 93 zadevnih podjetij se torej bistveno ne razlikuje od dajanja v najem poslovnih prostorov v mestnem središču ali v malo-prodajnem centru. Ta podjetja bi torej načeloma morala biti zmožna svobodno izbrati svojega dobavitelja električne energije. Zato bi omrežje, ki dobavlja električno energijo priključnemu mestu zasebne napeljave teh odjemalcev, načeloma moralo biti dostopno tretjim stranem.

92. Zato menim, da je treba omrežje, kot je omrežje, ki ga upravlja družba FLH, šteti za „distribucijsko omrežje“ v smislu Direktive.

93. To pa ne pomeni, da v skladu z Direktivo takega omrežja ni mogoče izključiti iz obveznosti dostopa tretjih strani. Direktiva namreč vsebuje številne določbe, ki omrežja izključujejo iz določenih obveznosti, zato da bi bilo doseženo ravnovesje med potrebo po odobritvi dostopa do omrežja tretjim stranem z zagotavljanjem pomembnih

splošnih interesov, kot je zanesljivost oskrbe, in opravljanjem storitev v splošnem gospodarskem interesu.

zmogljivosti. Prav tako je težko sprejeti, da lahko izključitev na podlagi neobstoja zmogljivosti traja nedoločen čas.

94. V skladu s členom 3(8) Direktive se države članice lahko odločijo, da ne bodo uporabile določb iz člena 20, „če bi uporaba teh določb pravno in dejansko ovirala izpolnjevanje obveznosti, ki so naložene elektroenergetskim podjetjem v splošnem gospodarskem interesu, in če razvoj trgovanja ni prizadet do takšne mere, ki bi bila v nasprotju z interesi Skupnosti“. Čeprav ni mogoče izključiti, da nekatera „obratovalna omrežja“, ki so primerna za izključitev v skladu s členom 110(1)(1) EnWG, izpolnjujejo te pogoje, ni nobene podlage za ugotovitev, da je to nujno tako, ne da bi bile okoliščine, v katerih to omrežje deluje, nadalje ocenjene.

96. Kot je bilo navedeno zgoraj, člen 26 Direktive določa izključitev mikro in majhnih izdvojenih omrežij iz, med drugim, obveznosti dostopa tretjih strani. Kljub temu pa ni nobenega dokaza, da so bodisi omrežje, ki ga upravlja družba FLH, bodisi vsa „obratovalna omrežja“, ki so primerna za izključitev na podlagi člena 110(1)(1) EnWG, izdvojena v smislu Direktive. Poleg tega morajo države članice za uporabo te izjeme vložiti prošnjo pri Komisiji, Nemčija pa ni nikoli vložila take prošnje. Ta dva razloga nasprotujeta temu, da bi izključitev „obratovalnih omrežij“ na podlagi člena 110(1)(1) EnWG praviloma temeljila na členu 26 Direktive.

95. Distribucijsko omrežje je v skladu s členom 20(2) Direktive prav tako lahko izključeno iz obveznosti dostopa tretjih strani, „če nima potrebnih zmogljivosti“. Ni mogoče izključiti, da ta določba dovoljuje izključitev določenih „obratovalnih omrežij“, toda to prav gotovo ni tako, če za zavrnitev dostopa ni nobenih dokazov glede neobstoja

97. Iz zgoraj navedenega izhaja, da besedilo, kontekst in namen Direktive izključitve uporabe določb glede obveznosti dostopa tretjih strani za „obratovalna omrežja“ v smislu EnWG ne upravičujejo.

VII – Predlog

98. Ob upoštevanju zgoraj navedenega menim, da bi moral odgovor na vprašanje biti:

Člen 20(1) Direktive 2003/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2003 o skupnih pravilih za notranji trg z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 96/92/ES je treba razumeti tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, ki načeloma izključuje uporabo določb o dostopu tretjih strani do distribucijskih omrežij, ki se nahajajo na obratovalnem območju, ki je prostorsko povezano, in katerih namen je zlasti oskrba potreb po energiji samega podjetja ali priključenih podjetij.